

SLAVEN GABRIĆ

...LOVING YOU
DARLING WAS WORSE
THAN ANY.

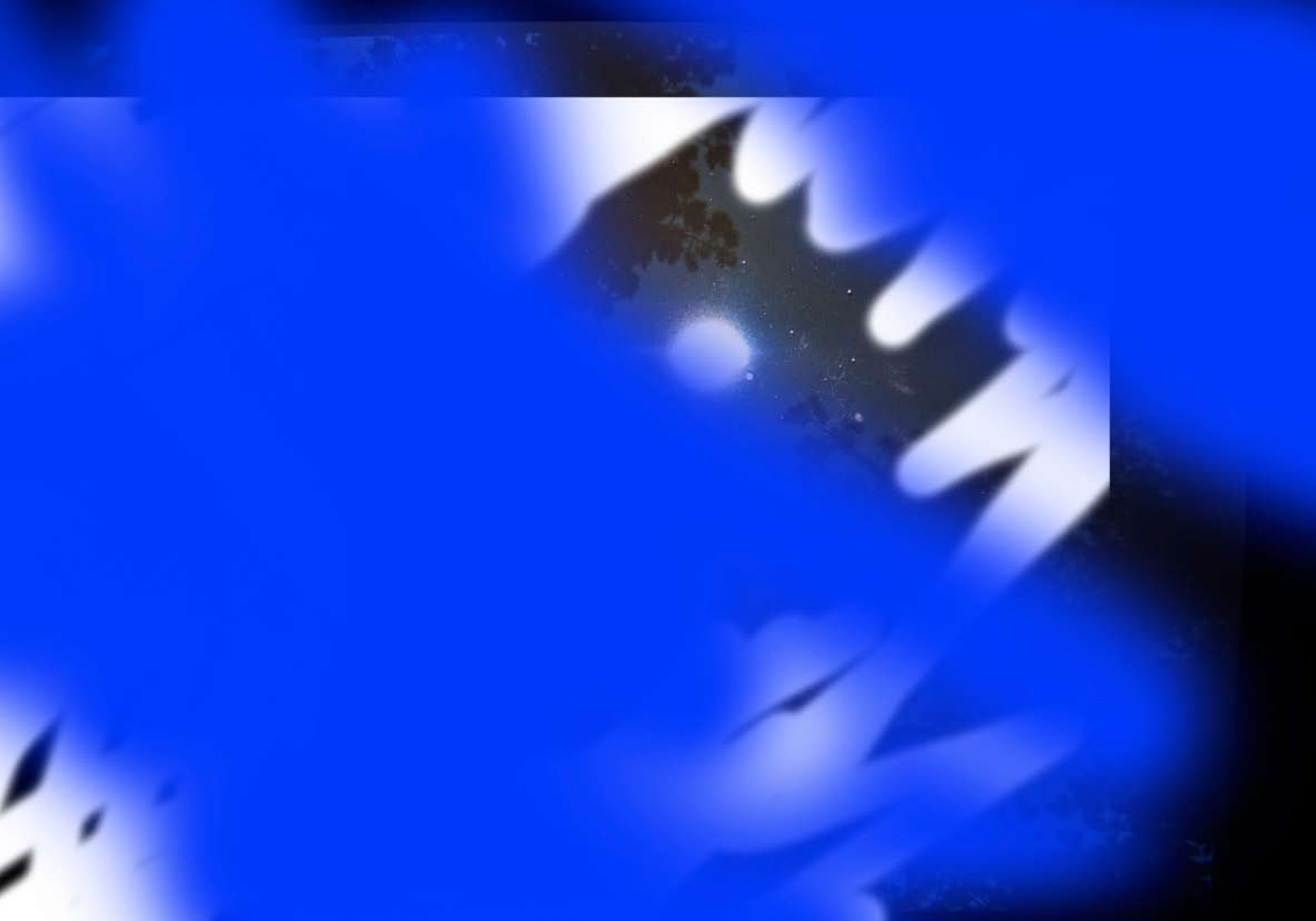

I am not here,

...ima postao
... koji mu dopu
... funkcije fotografir
... anje uslovljeno je
... repuštanjem. Razlik
... razajmljivanje med
... sti preuzima, dok
... u ideju u meri

...a pristankom.
...načajna i
...kontrolisanoj
...tanak dopušta
...štiti autonomiju

Umetnost je ozbiljna stvar. Posao posvećenika. Stalno promišljanje odnosa u jednom zatvorenom samodovoljnom sistemu. Sklapanje celine umom i rukom. Stvaranje monolita koji zahteva divljenje. Nepokolebljiva vera u ideju od koje se pošlo. Potreba da polazište i ishodište budu deo istog puta. Neophodnost poštovanja zamisli.

Fotografije Slavena Gabrića prava su mala remek-dela začudnosti. *Cemetery Short Cuts, The Dirty Dozen, The Land of the Two Suns* lako se mogu čitati kao svojevrsna hronologija oslobađanja medija, tako da tema fotografija zapravo i nije ono što nam se nameće na prvi pogled – bili to grobovi, crnilo noći ili pejzaž sa televizijskog ekrana – već ono što omogućava viđenje: umetnikov izbor. A njegov izbor bio je da sledi trag slučajnosti, da pođe za nečim što je bilo tek nagoveštaj. Sa slučajnošću, pak, pažljivo je postupao: nije dopustio da se zavodljivo maskira u prozaične stvari, niti je želeo da je simulacijom pretvori u privid.

Naročito nije smeo da dopusti da sama postane svrha njegovih radova. Slučajnost je za Slavenu mehanizam koji mu dopušta da se poigra ustaljenim shvatanjima prirode i funkcije fotografije. Pomalo paradoksalno, njeno delovanje uslovljeno je svesnim pristankom umetnika, radije nego njegovim prepuštanjem. Razlika je značajna i ključna: prepuštanje bi bilo kao pozajmljivanje medija nekontrolisanoj i čudljivoj sili koja ga u potpunosti preuzima, dok pristanak dopušta intervenciju i prodiranje u umetnikovu ideju u meri koja štiti autonomiju dela.

Slaven Gabrić fotografiju ne shvata kao dokumentarni medij (osim ako pod time ne podrazumevamo dokumentovanje preokupacija umetnika). Ipak, ne lišava je u potpunosti potrebe da svedoči, već skidanjem slojeva sa priče o realnosti koju je trebalo da zabeleži, dolazi do suštine medija i odatle gradi njegovu realnost. Dozvoljavajući sebi da fotografiše „male, smešne, banalne, nevažne, svakodneвне i dosadne stvari“ Slaven bira da baš kroz njih progovori o fenomenima koji ih daleko prevazilaze. Male stvari ipak su dovoljno velike da budu savršena kulisa za postavljanje suštinskih pitanja o jednom mediju – fotografiji.

Umetnost je igra. Zadovoljstvo onih koji su joj predani. Ispitivanje mekih granica. Nastojanje da se otvoreno komuniciraju ideje. Pokušaj da se u stvaralački proces uvede slučajnost. Pozivanje na preispitivanje. Priznavanje postojanja nedoumica. Svest o neadekvatnosti naučenih odgovora. Prizivanje intuitivnosti. Dobrohotna nada.

Fotografije Slavena Gabrića nastaju i postoje upravo na tom tragu. One su ozbiljna igra iskrenog uma.

Nela Tonković, kustoskinja Moderne galerije „Likovni susret“

Slaven Gabrić je rođen 1971. godine.

Diplomirao je na akademiji savremenih umetnosti "Chelsea College of Art and Design" u Londonu (Velika Britanija) na odseku za slikarstvo. Njegova umetnička praksa je veoma široka: bavi se skulpturom, crtanjem, slikanjem i multimedijom, a trenutni fokus njegovog rada je usmeren ka fotografiji.

Izlagao je u galerijama širom Evrope i dobitnik je mnogobrojnih nagrada. U skórije vreme su to bile:

Uži izbor - Charlie Dutton Gallery "Photomedia Salon 2011" London, UK.

Uži izbor - TactileBOSCH Gallery "Citizen 2011" Cardiff, UK.

Ulazak u širi izbor na "Exeter Contemporary 2011" Exeter, UK.

Trenutno živi i stvara u Subotici (Srbija)...

www.Slaven.info